

te. És poc freqüent que es donin tots els factors de bonança climatològica junts, fins i tot a l'estiu. Són molts, els companys que no aconsegueixen fer cim, o ho fan en condicions duríssimes i de risc extrem.

Als 30 minuts de sortir, em creuo amb un expedicionari solitari que baixa.... em trobo pensant si seré jo el pròxim...

Vaig veient uns seracs just per sobre de la ruta a no pas més de 50 metres, amb la caiguda en línia cap al camí. Fa poca gràcia, sobretot pensant en els lliscaments d'ahir. Seguint als que tinc immediatament davant, em derivo cap a l'esquerra del Dome de Goutier. Sembla el camí més directe, que efectivament ho és, però també el més exposat i vertical. Els que venien darrere meu, s'han desviat cap a la dreta. Tinc uns segons de dubte, però ja hi estic ficat. Avanço forçant el ritme fins a passar l'amenaça dels grans blocs de gel. Suporto acceptablement l'esforç. La pujada es fa més vertical en la part final del Dome de Goutier. Una ziga-zaga en gel dur, on els grampons gairebé no fan petjada.

El coll del Dome de Goutier 4.300 m. Les primeres llums de l'alba. Ja s'endevina per on sortirà el sol.

Una baixada des del coll del Dome de Goutier que s'agraeix, encara que calgui, recuperar-la posteriorment. Un pla d'uns 200 metres, em porta als peus de la pujada al refugi bivac de Vaillot. Aquí costa agafar una altra vegada el ritme en la pujada.

El refugi Vaillot 4.360 m se'm presenta com una ombra amb els colors de l'alba com a fons. Únic! Mirant enrere, en el pendent cap a baix i a la plana inferior, una filera d'expedicionaris que amb els seus llums dibuixen el camí. Mirant endavant, després d'un petit fals pla, el pendent s'endureix, i es perd en un esglaó superior. La claredat ja es fa evident, hi ha qui avança amb els frontals apagats gaudint dels colors de l'alba i els contrastos que es produeixen. A la llunyania a la vall, la ciutat de Chamónix, els seus carrers i carreteres, il·luminats entre les bromes fosques. Al·lucinant!

06,40 h. Els primers raigs de sol m'impregnen, per un forat en un immens serac es cola el color de l'alba. L'atmosfera pren uns tons únics. Per sobre de mi ja es distingeix la cresta de les Boses. La famosa cresta de Les Boses on l'encreuament dels expedicionaris és molt delicat. Vaig avançant a un ritme que em permet no fer pauses. El cansament es fa suportable, potser perquè el paisatge que m'envolta em dóna ales.

Continuo avançant amb precaució per la cresta. Els primers que van sortir, ara estan de tornada i ens creuem a plena cresta. Cal parar-se uns perquè passin altres. Impossible passar dos alhora. Els "patis" a dreta i esquerra són impressionantment verticals i fons. Treure un peu de la senda marcada a la neu, suposa baixar 50 centímetres. Un peu dins i un fora. L'operació es repeteix moltes vegades, ja que són molts els qui tornen.

En un moment donat, em dono la volta i... sorpresa! La gegantina muntanya del Montblanc es reflecteix en una ombra fantàstica! Serralades, valls, boirines i bromes, serveixen d'escenari on es representa una de les obres més espectaculars i salvatges dels Alps. La silueta piramidal del Montblanc projectada sobre el paisatge és un cop d'efecte sorprenent. Perfecta i nítida la piràmide dibuixada és quelcom especial, màgic. L'havia vist en fotos, però no demostra la seva grandesa, aquí en viu és immensa, gegantina. Increïble! La recompensa és major a l'esforç sens dubte.

Vaja! Aquí, estic buscant les ulleres! Me les hauré deixat a la cabanyeta? Doncs efectivament!!! Premi! Ara encara no toca el sol, ja que avanço per la cara oest. Més endavant serà un problema. El dia es presenta dels clars, nítids, sense un núvol ni rastre.

Avançant per la cresta, em vaig adonant que ja no queda més muntanya, així que hi ascendeixo. Trec la càmera i agafo les instantànies de l'arribada al cim. A uns quants metres ja veig els alpinistes que hi han arribat. El cim s'estén en una continuació de la cresta.

És fa una mica més ampla i s'allarga en un arc suau d'uns 50 metres que al final descendeixen per l'altra vessant i cal repartir-se en longitud, ja que no s'hi cap, està atestat de gent!

...07,50 h. Ja sóc al cim del Montblanc. Sí! 4.810 m. Ho he aconseguit!!!! Sííí!!! L'emoció m'envaeix... El primer, fer un cop d'ull a tot el que m'envolta. He de moure'm entre companys de cim per poder contemplar tot el paisatge. No perdo gaire temps en delectar-me, la claredat és enorme i comencen a molestar-me els ulls més del compte. Em preparo el "tòtem" amb que vull fer-me les fotos. Les banderetes, el banderí i les samarretes que em vaig intercanviant amb les dedica-

Montblanc 4810m. Foto: J.A. Viudez